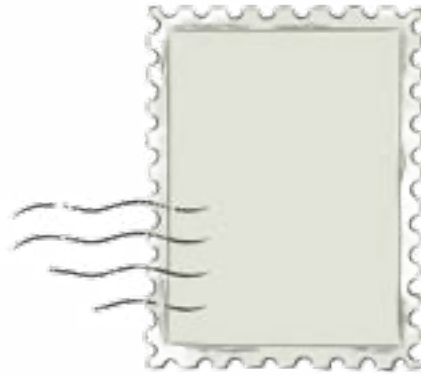

yours truly (working title)

Με έργα των Βαλεντίνα Μπαρτολίνι, Ναταλία Παπαδοπούλου, Γιώργος Σταμκόπουλος, Lenora de Barros, CAConrad, Svenja Deininger, Jason Dodge, Marina Faust, Núria Fuster, Manuel Gorkiewicz, Nicolas Jasmin, Anastasia Jermolaewa, Anna Jermolaewa, Natalia Papadopoulou, Hans Schabus, Camila Sposati, Stephanie Stein και Ian Waelder. Επιμέλεια *and the editions*.

04 Απριλίου – 24 Μαΐου 2025

Η Callirrhoe με χαρά καλωσορίζει το εγχείρημα *and the editions* της Anna Ebner-Quadri, το οποίο ειδικεύεται στα αριθμημένα αντίτυπα, στα πολλαπλά έργα και στα τυπώματα και θα καταλάβει τον χώρο της γκαλερί για να δημιουργήσει μια έκθεση ανάμεσα σε φίλους, για φίλους και για όλους μας.

Η ιδέα πίσω από το *yours truly (working title)* είναι αρκετά απλή: δύο καλλιτέχνες-φίλοι δημιουργούν ο καθένας μια έκδοση έχοντας τον άλλον κατά νου. Το αποτέλεσμα είναι μια σειρά από πολύ προσωπικά έργα, τα οποία, ανάλογα με τον καλλιτέχνη, τον φίλο και τη μορφή της σχέσης τους, αποκτούν συγκεκριμένες, αφηρημένες ή ποιητικές μορφές. Η

δημιουργική ανταλλαγή, η συναδελφική αναγνώριση, η αλληλεγγύη, το αμοιβαίο ενδιαφέρον και η φιλία—κοντινή ή μακρινή—αποτελούν τη βάση των έργων που προκύπτουν.

Αυτά τα έργα λειτουργούν ως τεκμήρια μιας κοινότητας που γεννιέται μέσα από την μικρότερη, αλλά ουσιαστική πράξη της: την ιδιωτική, καθημερινή ανταλλαγή και επικοινωνία, η οποία συχνά έχει μεγάλο αντίκτυπο και αντήχηση. Κάποιοι καλλιτέχνες συνεργάστηκαν στενά, δημιούργησαν ακόμα και έργα από κοινού, ενώ άλλοι ανταποκρίθηκαν στο έργο, στη σχέση ή ακόμα απάντησαν με τη μορφή αφιέρωσης.

Η **Βαλεντίνα Μπαρτολίνι** και η **Ναταλία Παπαδοπούλου** συνεργάστηκαν για το έργο τους, δημιουργώντας έναν συνδυασμό αφηρημένου βίντεο με χειροποίητες σχεδιαστικές παρεμβάσεις. Το αποτέλεσμα είναι μια πολυεπίπεδη, καθηλωτική εμπειρία, όπου το σχέδιο και το βίντεο εμφανίζονται και εξαφανίζονται το ένα μετά το άλλο, σαν μια αργή, εξελισσόμενη αποκάλυψη. Το έργο, με τίτλο *A Candle from Faraway*, προσκαλεί τον επισκέπτη σε μια στιγμή περισυλλογής. Η τρεμάμενη φλόγα του κεριού μας ενθαρρύνει να στραφούμε προς τα μέσα, εστιάζοντας στο καταφύγιο της οικειότητας. Επικοινωνώντας με τη φλόγα, είναι σαν να συνομιλούμε με τον ίδιο μας τον εαυτό, διευρύνοντας τη συνείδησή μας και βιώνοντας μια στιγμή ανύψωσης, η οποία μετατρέπεται σε μια προσωπική πομπή.

Το **CAConrad** (γ. 1966 στο Τοπέκα) εργάζεται πάνω στις αρχαίες τεχνολογίες της ποίησης και του τελετουργικού από το 1975. Για το έργου του, έγραψε ένα ποίημα αφιερωμένο στον Jason Dodge ως μέρος των λεγόμενων ποιημάτων *First Light* που γράφονται κατά τη διάρκεια διαλογισμού στην ανατολή του ηλίου. Το CAConrad

έχει δηλώσει ότι τα «ποιήματά είναι άγρια, αναπνέοντα πλάσματα. Στέκονται στο κάτω μέρος της σελίδας, δονούνται στο κέντρο των σωμάτων» μια περιγραφή που φαίνεται να ταιριάζει και σε αυτό.

Στην πίσω πλευρά της σελίδας βρίσκεται το έργο του **Jason Dodge** (γ.1969, Νιούτον, ζει και εργάζεται στο Μον, Δανία) με τη μορφή μιας κολλημένης, αμφίπλευρης αποσπώμενης ετικέτας. Στην μπροστινή πλευρά αναγράφεται «*affilatura rasioio amano*» – ένας ασυνήθιστος όρος, που στα Αγγλικά σημαίνει «ξυράφι που ακονίζεται με αγάπη», αλλά πλησιάζει την πιο κοινή φράση «*affilatura rasioio a mano*», δηλαδή «ξυράφι που ακονίζεται στο χέρι». Από την πίσω πλευρά, διαφαίνεται η εικόνα ενός δαχτυλιδιού και η λέξη «*perduto*» – στα Αγγλικά «χαμένο». Ο Dodge αποσπά ένα καθημερινό αντικείμενο από τα συμφραζόμενά του, μεταμορφώνοντάς το σε μια μορφή που το απελευθερώνει από το τελεολογικό του νόημα και το ανοίγει ως αφετηρία μιας αφήγησης: Ο καθένας είναι ελεύθερος να καλέσει τον αριθμό και να δει τι θα συμβεί στη συνέχεια.

Η **Svenja Deininger** (γ.1974 στη Βιέννη, ζει και εργάζεται στη Βιέννη, στο Μιλάνο και στο Βερολίνο) είναι γνωστή για τους πίνακές της, στους οποίους εφαρμόζει και αφαιρεί πολλαπλά στρώματα χρώματος. Η πειραματική αυτή διαδικασία οδηγεί σε ακριβή και μελετημένα έργα. Ωστόσο, η φωτογραφία διαδραματίζει επίσης σημαντικό ρόλο στην καλλιτεχνική της πρακτική, όπως φαίνεται στο βιβλίο της *Echo of a Mirror Fragment* (Εκδόσεις Secession, 2017, Βιέννη). Για το έργο της αντάλλαξε φωτογραφίες με τον Manuel Gorkiewicz, τις οποίες και οι δύο καλλιτέχνες επεξεργάστηκαν. Η Deininger επέλεξε ένα κομμάτι με ρίγες από επενδεδυμένο καμβά για να καλύψει μέρη της φωτογραφίας, που απεικονίζει μια χούφτα μύρτιλα πάνω

στην ασφαλτο. Έβαψε τη λωρίδα πάνω σε έναν μεγαλύτερο καμβά, τον οποίο στη συνέχεια έκοψε σε 25 κομμάτια, θέτοντας ερωτήματα σχετικά με τη μοναδικότητα, την αυθεντικότητα και τη δυνατότητα αναπαραγωγής τόσο της ζωγραφικής όσο και του αριθμημένου αντιτύπου.

O Manuel Gorkiewicz (γ. 1978 στο Γκρατς, ζει και εργάζεται στη Βιέννη) συνέχισε τη σειρά έργων του με τίτλο *Make-Up Works*. Αντί για παραδοσιακή βαφή, χρησιμοποίησε ένα μείγμα σκιών ματιών και κρέμας σώματος για να επεξεργαστεί μια φωτογραφία της Svenja Deininger από το Μιλάνο. Οι βαφές προέρχονται από τη σειρά σκιών ματιών *EYEMAZING - JUNGLE GREEN* της MANHATTAN. Εδώ, όχι μόνο η ονομασία αλλά και τα ίδια τα χρώματα αντηχούν το μοτίβο ενός φοινικόδεντρου στους δρόμους του Μιλάνου. Ο Gorkiewicz δημιούργησε ένα στένσιλ εμπνευσμένο από τις αφηρημένες φόρμες της συσκευασίας των σκιών ματιών. Το έργο του αποτελεί έναν εκλεκτικό συνδυασμό «Hard-Edge Painting» και καλλιπτικών, αναδεικνύοντας ζητήματα μορφής, αφαιρετικών στοιχείων και της αλληλεπίδρασης μεταξύ φωτογραφίας και διαφανούς επιφάνειας χρώματος.

Η πρακτική της **Marina Faust** (γ. 1950 στη Βιέννη, ζει και εργάζεται στη Βιέννη και στο Παρίσι) ξεκίνησε από τη ντοκιμαντερίστικη φωτογραφία, πριν εξελιχθεί στον κινηματογράφο, στη γλυπτική και στη φωτογραφία, υπερβαίνοντας τα όρια του μέσου. Συνεργάστηκε με τον σχεδιαστή Martin Margiela για σχεδόν 20 χρόνια, και το έργο της παρουσιάζει την εμβληματική τσάντα-κράνος από τη συλλογή F/W 2006. Πρόκειται για ένα αστυνομικό κράνος, μεταμορφωμένο σε τσάντα, το οποίο ισορροπεί μεταξύ της φροντίδας και του ελέγχου και κατασκευάστηκε σε μόλις τρία αντίτυπα. Εδώ, παρουσιάζει αυτό

το αντικείμενο, που φαινομενικά είναι καθημερινό, αλλά στην πραγματικότητα είναι εξαιρετικά σπάνιο και ιδιαίτερο, πάνω σε ένα βάθρο.

Το έργο είναι αφιερωμένο στον μακροχρόνιο σύντροφό της, **Nicolas Jasmin** (γ. 1967 στην Τουλούζη, ζει και εργάζεται στη Βιέννη και στο Παρίσι), ο οποίος το αντιπαραβάλλει με ένα οπτικό ποίημα. Ο αυστριακός παραγωγός χρωμάτων Adler (στα αγγλικά «Eagle») δίνει στα χρώματά του πραγματικά ονόματα, αντί για κωδικούς από αριθμούς και γράμματα, όπως συνηθίζεται από άλλους παραγωγούς ή το σύστημα RAL. Ο Nicolas Jasmin δημιούργησε ένα ποιητικό σύνολο από τέσσερα από αυτά τα ονόματα, συνδυάζοντάς τα με το αντίστοιχο χρώμα που τους είχε αποδώσει ο Adler. Κάθε αντίτυπο είναι μοναδικό, καθώς ο καλλιτέχνης εφαρμόζει το χρώμα ο ίδιος, μεταβάλλοντας ελαφρώς την τεχνική του πινέλου του κάθε φορά.

Αν και τα δυο έργα λειτουργούν αυτόνομα, υπάρχει ένα είδος εννοιολογικής συνεργασίας πίσω τους ανάμεσα στην **Anna** και στην **Anastasia Jermolaewa**. Και οι δύο δημιούργησαν σχέδια των κήπων τους – η μια βρίσκεται στην Αυστρία και η άλλη στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η ιδιωτική τους ανταλλαγή σκέψεων σχετικά με τους κήπους τους, καθώς και με τη μητέρα της Anna, τη γιαγιά της Anastasia, αποτέλεσε το σημείο εκκίνησης της ιδέας τους. Ωστόσο, το μοτίβο του λουλουδιού είχε ήδη εμφανιστεί συχνά στο παρελθόν στα έργα της Anna Jermolaewa (γ. 1970 στην Αγία Πετρούπολη, ζει και εργάζεται στη Βιέννη), η οποία είναι γνωστή για την αιχμηρή ανάλυσή της στις πολιτικές δομές της κοινωνίας, μέσω των συνθηκών της καθημερινής ζωής. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η εγκατάστασή της *The penultimate* (*Carnations, roses, orange tree, cedar*,

tulips, bluets, saffron, crocuses, jasmine, lotus), που αποτελείται από συνθέσεις λουλουδιών, όπου το καθένα συμβολίζει μια διαφορετική επανάσταση. Μερικά από αυτά τα λουλούδια βρίσκονται και στον ιδιωτικό της κήπο, μαζί με άλλα που ίσως γίνουν σύμβολα επαναστάσεων στο μέλλον. Η κόρη της, Anastasia Jermolaewa (γ.1994 στη Βιέννη, ζει και εργάζεται στο Μπόζμαν της Μοντάνα), ίδρυσε τη λεγόμενη *Linus Farm*, η οποία ακολουθεί τις βιοδυναμικές αρχές και είναι αφιερωμένη στον εκλιπόντα φίλο της, Samuel Linus Gromann, ο οποίος ήταν επίσης καλλιτέχνης. Η ίδια ενδιαφέρεται για τις προσωπικές, συναισθηματικές σημασίες των λουλουδιών.

Ο Hans Schabus (γ.1970 στο Watschig, ζει και εργάζεται στη Βιέννη) επέλεξε να σαρώσει τη συσκευασία ενός από τα πιο απλά συστήματα καδραρίσματος – του λεγόμενου «Clip-Frame» – και τοποθέτησε την εκτύπωση της συσκευασίας μέσα στην ίδια την κορνίζα. Πρόκειται για ένα είδος ταυτολογικού έργου, όπου η προστασία της κορνίζας γίνεται το θέμα του έργου, ενώ οι πτυχές της φροντίδας βρίσκονται στο επίκεντρο του. Ταυτόχρονα, η συσκευασία μοιάζει με μια ακόμη κορνίζα, αλλά χωρίς περιεχόμενο, εκτός από τον καθρεφτισμό του θεατή. Επιπλέον, το έργο μπορεί να εκληφθεί και ως ένας χώρος που δεσμεύεται για το έργο της φίλης του Hans Schabus, Micol Assaël. Εκείνη δεν κατάφερε να ολοκληρώσει το έργο της εγκαίρως για την παρουσίαση στην Αθήνα, αλλά παρ' όλα αυτά, ο Schabus ιατηρεί μια συμβολική θέση για εκείνη.

Η Camila Sposati (γ.1972 στο Σάο Πάολο, ζει και εργάζεται στη Βιέννη) και η **Lenora de Barros** (γ. 1953 στο Σάο Πάολο, ζει και εργάζεται εκεί) ξεκίνησαν έναν διαηπειρωτικό διάλογο, ο οποίος

οδήγησε σε δύο συνεργατικά έργα. Κάθε καλλιτέχνης επέλεξε ένα φωτογραφικό μοτίβο από το έργο της άλλης, το οποίο κόπηκε στη μέση και συνδυάστηκε. Η Lenora de Barros επέλεξε φωτογραφίες των χεριών της, σε μια στάση που εκφράζει προσφορά και προστασία ενώ η Camila Sposati πήρε δύο μοτίβα από τη σειρά της *crystal growth*, για την οποία συνεργάστηκε με επιστήμονες από το University College of London για την καλλιέργεια κρυστάλλων. Το αποτέλεσμα είναι έργα που θυμίζουν κολάζ, δημιουργημένα συνειδητά από κοινού, αλλά που μορφολογικά παραπέμπουν στο «Exquisite Corpse» – το παιχνίδι που έγινε δημοφιλές στο Σουρεαλισμό, στο οποίο κάθε συμμετέχων-ουσα σχεδιάζει διαδοχικά σε ένα φύλλο χαρτιού, το διπλώνει ώστε να κρύψει τη συνεισφορά του/της και στη συνέχεια το περνάει στον/στην επόμενο-η. Αυτά τα έργα αποτελούν μια συνεργασία βασισμένη στη φιλία – μια λέξη που είναι γραμμένη και στα δυο έργα, συνδέοντας τα μοτίβα.

Ο Γιώργος Σταμκόπουλος (γ. 1983 στην Κατερίνη, ζει και εργάζεται στο Βερολίνο) χρησιμοποιεί καθαρό χρώμα σε χαρτί για να δοκιμάσει νέες καλλιτεχνικές τάσεις για τους πίνακές του. Είναι μια πολύ ανοιχτή, ασυνείδητη διαδικασία, χωρίς την ανάγκη να κατευθυνθεί προς κάποια συγκεκριμένη κατεύθυνση και χωρίς την ανάγκη να ολοκληρωθεί. Σκίτσα όπως αυτά αποτελούν ουσιαστικό μέρος κάθε καλλιτεχνικής μετατόπισης στο έργο του, αλλά σπάνια παρουσιάζονται στο κοινό. Ωστόσο, είναι μέρος της ιδιωτικής συζήτησης του Σταμκόπουλου με άλλους καλλιτέχνες, όπως η φίλη και συνάδελφός του Stephanie Stein.

Για το έργο του, επέλεξε να μεγεθύνει ένα από αυτά τα σκίτσα – ένας τύπος τροποποίησης που επίσης επέλεξε η **Stephanie Stein** (γ.1972 στο Κίελ, ζει και εργάζεται στο Βερολίνο) για το δικό

της έργου. Εμπνεύστηκε από τη χώρα καταγωγής του Σταμκόπουλου – την Ελλάδα – τη γενέτειρα της φιλοσοφίας και της δημοκρατίας, δύο θέματα που ενδιαφέρουν βαθιά την καλλιτέχνη. Το έργο της απεικονίζει ένα αυγό, το οποίο γεμίζει ολόκληρη την εκτύπωση και έχει γραμμένη επάνω τη λέξη «Ψυχή» – μινιμαλιστικό, αλλά με αναφορές στον Marcel Broodthaers, καθώς και στις άλυτες καταστάσεις τύπου «η κότα έκανε το αυγό ή το αυγό την κότα», εγείροντας πολλά ερωτήματα.

O Ian Waelder (γ. 1993 στη Μαδρίτη, ζει και εργάζεται στη Φρανκφούρτη) χρησιμοποίησε για την έκδοσή του μια λεπτομέρεια από μια φωτογραφία της Núria Fuster και του γιου της Arnau που τράβηξε ο ίδιος. Ο τίτλος *Puppeteers (Núria & Arnau)* αποτυπώνει την στιγμή που το παιδί δεν ήθελε να μείνει ακίνητο για τον φωτογράφο και η μητέρα του προσπαθεί να το φέρει σε όρθια στάση. Ο Waelder φωτοτύπησε την εικόνα με ένα κορδόνι παπουτσιού από πάνω. Αλλάξε τα κορδόνια και τις μορφές που δημιουργούν για κάθε αντίγραφο του έργου, κάνοντάς τα όλα μοναδικά και τονίζοντας κάθε φορά άλλα μέρη του πορτραίτου της φίλης του.

Το έργο της **Núria Fuster** (γ. 1978, Alcoi, ζει και εργάζεται στο Βερολίνο) έχει τίτλο "*Un troç de pa Sculptural" ode to Ian*". Το πρώτο μέρος του τίτλου σημαίνει «ένα κομμάτι ψωμί» στα Καταλανικά, η μητρική γλώσσα των καλλιτεχνών Núria Fuster και ο Ian Waelder. Η Fuster δημιούργησε μια επίκαιρη γλυπτική από ένα κουτί από χαρτόνι και ζύμη ψωμιού, κάτι συνηθισμένο για τη Μαγιόρκα, όπου μεγάλωσε ο Ian Waelder, καθώς και για την περιοχή της Βαλένθια, όπου μεγάλωσε η ίδια. Το υλικό του χαρτονιού, καθώς και η μορφή της ζύμης του ψωμιού, θυμίζουν έντονα στιγμές που βρίσκονται στο κέντρο της καλλιτεχνικής πρακτικής

του Ian Waelder. Το γλυπτό, του οποίου το υλικό είναι εφήμερο, είναι το θέμα του έργου που η Fuster αφιερώνει στο Waelder και εμφανίζεται με τη μορφή ασπρόμαυρης φωτογραφίας.

Τα έργα της έκθεσης κυκλοφορούν σε τираζ 25 + 5 AP, με μέγιστη διάσταση 40 x 30 εκ. Το *yours truly (working title)* ξεκινά το 2025 και θα παρουσιαστεί για πρώτη φορά τον Απρίλιο στην Callirrhoë στην Αθήνα.

Η Anna Ebner-Quadri ίδρυσε το *and the editions* τον Σεπτέμβριο του 2019 με στόχο να κάνει τα έργα σε αριθμημένα αντίτυπα, τυπώματα και πολλαπλά έργα σύγχρονων καλλιτεχνών ορατά και προσβάσιμα. Συνεργάζεται με μια επιλεγμένη ομάδα διεθνών συνεργατών, καλλιτεχνών και γκαλερί, καθώς και με αυστριακούς πολιτιστικούς φορείς. Ανάμεσά τους συγκαταλέγονται οι mumok – Museum moderner Kunst Stiftung Ludwig, KHM Kunsthistorisches Museum Wien, Lentos Linz, Salzburger Kunstverein, το Kunst Haus Wien, museum in progress, Belvedere Wien και Kunsthalle Wien.